

Sygn. akt I UK 119/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania E.L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 stycznia 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 września 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącej na rzecz organu rentowego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 września 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...], Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonej E.L. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 18 maja 2016 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w C. w przedmiocie odmowy prawa do emerytury na warunkach przewidzianych w art. 32 ust. i 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.; dalej „ustawa o emeryturach i rentach z FUS”). Stwierdzono, że ubezpieczona nie wykazała 15-letniego stażu wykonywanej stale i

w pełnym wymiarze czasu pracy wymienionej w załączniku A, dziale XIV pod poz. 24 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej „rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r.”).

Spór dotyczył okresu zatrudnienia w Cementowni „R.” (obecnie C., Sp. z o.o. w W.) przy kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorcze inżynieryjno-technicznym, na stanowiskach laboranta-próbobiorcy w okresie od dnia 3 grudnia 1982 r. do dnia 28 lutego 1985 r., laboranta ruchu w okresie od dnia 1 marca 1985 r. do dnia 31 lipca 1988 r., laboranta analityka, laboranta analitycznego od dnia 1 sierpnia 1988 r. do dnia 18 czerwca 1989 r. i od dnia 1 marca 1994 r. do dnia 31 października 1994 r., laboranta od dnia 1 lutego 1990 r. do dnia 28 lutego 1994 r. i od dnia 1 listopada 1994 r. do dnia 31 stycznia 2003 r. oraz analityka paliw w okresie od dnia 1 listopada 2005 r.

Sąd drugiej instancji w całości podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów, z których wynikało, skarżąca nie wykonywała kontroli jakości produkcji stale i w pełnym wymiarze czasu na wydziałach produkcyjnych. Pobieranie próbek na wydziałach produkcyjnych zajmowało ubezpieczonej jedynie część czasu pracy (dniówki), a w pozostałym czasie pobierała surowce do produkcji cementu na bocznicę kolejowej, w miejscu, w którym nie wykonywano - jako podstawowych - prac wymienionych w wykazie A. Dodatkowe przeprowadzanie analizy próbek cementu i surowców nie odbywało się też na wydziałach produkcyjnych, lecz w osobnym budynku. Ubezpieczona nie wykonywała prac przy produkcji cementu wymienionych w wykazie A, dziale V, pod poz. 14 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Uwzględniając całość postępowania, Sąd drugiej instancji uznał, że stanowisko pracodawcy wyrażone w wystawionych świadectwach wykonywania prac w szczególnych warunkach nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 184 ust. 1 i 2 i art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. przez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że ocena charakteru pracy z

punktu widzenia uprawnień emerytalnych z tytułu wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach odnosi się do stanowiska pracy, podczas gdy należy oceniać rodzaj powierzonej pracy i warunki jej wykonywania. Zarzuciła także naruszenie art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ze względu na różnicowanie sytuacji prawnej osób w zakresie warunków nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Skarżąca określiła skargę jako oczywiście uzasadnioną i na tej podstawie wniosła o przyjęcie jej do rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku wskazała, że Sąd drugiej instancji, przyjmując, że nie spełniła warunków emerytalnych, „dał wiarę zeznaniom świadków, których zeznania stanowiły istotny dowód w sprawie, bowiem świadkowie A.K. i A.D. pracowali z ubezpieczoną przez cały okres jej zatrudnienia (również w spornych okresach, które kwestionuje organ rentowy). Jednocześnie innemu pracownikowi, zatrudnionemu w tym samym zakładzie pracy D.R., organ rentowy przyznał emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym, w oparciu o przepis art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, natomiast skarżącej odmówił jej przyznania, w oparciu o te same kryteria, co w rezultacie prowadzi do niekonsekwencji wydawanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji, a jednocześnie stanowi naruszenie konstytucyjnej zasady równości obywateli”.

Organ rentowy wniosł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od ubezpieczonej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca sformułowała wniosek oparty na przyczynie kasacyjnej ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w związku z czym należy zwrócić uwagę, że zgodnie z

utrwalonym stanowiskiem judykatury powołanie się na tę przyczynę wymaga wykazania naruszenia prawa w sposób oczywisty i widoczny przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej *prima facie*, w związku z czym z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i przyjęta podstawa kasacyjna uzasadnia uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Argumenty na rzecz oczywistości skargi kasacyjnej mogą, a nawet powinny utożsamiać się z zarzutami ujętymi w jej podstawach, lecz niedopuszczalne jest ich formułowanie przez wyrażenie niepoddającego się kontroli kasacyjnej braku aprobaty dla ocen mających charakter ustaleń w konkretnym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku sformułowane wbrew zakazowi konfrontowania przez Sąd Najwyższy oceny dowodów oraz związania ustalonymi w sprawie faktami (por. art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) nie prowadzi do konkluzji o oczywistej zasadności skargi.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., a o zwrocie kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.